

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Κοινοβουλευτικά ανέκδοτα. Τά πέντε λεπτά του κ. Τσιτσάρα. «—'Αράν, κύριε πρόεδρε!...» Τό άναπέφεικτο καλαμπόρι του κ. Πολύ. 'Η πολιορκία της Τριπολιτσάς και οι Μανιάτες. Τό κόλλεο του Κολοκοτρώνη. 'Ο μοντέρνος ζωγράφος κι' ό κ. Λάσκαρης. Μιά καλή συμβουλή. Τά πειράγματα του άειμνήστου Κονδουλάκη. 'Η μαγειρεία ες του Χρηστομάνου.

ΙΑ φορά, στην 'Ελληνική Βουλή, γιά νά τεθή φραγμός στό άκα άσχετο καί άπειρίστο των λόγων των ομιλών, είχε κανονισθή κάθε έπρώτης γιά νά μη βασιτά πάρα πάνω από πέντε λεπτά της ώρας.

Τού παραβιάζοντας τόν κανονισμό, άφαιρούσε άμέσως ό πρόεδρος της Βουλής τό λόγο.

Μιά μέρα μιλούσε ό κ. Τσιτσάρας, βουλευτής Αιτωλοακαρνανίας. 'Αλλά τό πεντάλεπτον έπείρασε καί ό κ. Τσιτσάρας δέν είχε έξουσίη άνα τά έπεχειρήματά του. Γύρισε λοιπόν στον πρόεδρο της Βουλής καί ζήτησε άλλα πέντε λεπτά της ώρας γιά νά μιλήσθ. 'Ο πρόεδρος όμως δέν έπιτέθετο.

—'Ακόμα πέντε λεπτά, κύριε πρόεδρε, τού έλεγε ό κ. Τσιτσάρας. Πέντε μονάχα λεπτά ακόμα!...

—'Επειδή όμως ό πρόεδρος δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε, πετάχτηκε ό κ. Πάπ, πού ήταν τότε βουλευτής, καί φώναξε :

—'Δώστε του ακόμα πέντε λεπτά, κύριε πρόεδρε, γιά νά κινή τό λόγο του...δεκάριζο!

Πετρόμπεη γιά τόν τρόπο πού τού φρόνιρε.

Μιά μέρα οι Μανιάτες, άπειλοπόντες άπό τού Πετρόμπεη την έπίθεση, γιά νά ξαναπάρη στις προερίνες τους θάλας, έκαμαν μία έστρωση καί παρουσιάστηκαν μοναχά τους στον Κολοκοτρώνη.

—Τί νά σάς κάνω, τούς είπε τότε ό παλιόνηρος γέρος τού Μωρηά. 'Εγώ ήθελα νά σάς ξαναστειλω, άλλα νά, αυτός ό δικός σας ένν μ' άφήνθ ό Πετρόμπεης, ό άρχηγός σας. Τό θεώρη γιά προσβολή του, λέει, αυτό πού κάνατε, νά δίσετε τραφές στους Τσιτσάρα.

—'Αμα τ' άκουσαν αυτό οι Μανιάτες, έγναν έξω φρενός. Μιά καί δύο λοκάον, τραβήαν στον Πετρόμπεη κι' άρχίζον νά φωνάζον καί νά ό αμαυτόνονται.

'Ο Πετρόμπεης, μη ξέροντας τί θέλον καί γιατί φωνάζον έπει, τούς έζωφε. Θυμωμένος δε άπο τή διαγωγή τους, σημάτευε, πηγαινε στον Κολοκοτρώνη καί τού λέει :

—'Ερχεσ δίπρη, θόσορε, πού έδιωξες τούς Μανιάτες άπό τή γρομμή. 'Εγώ θα σε παρακαλώ νά τούς έδιωξεις κι' άλωσθάσω άπο τό στρατόπεδο!...

Μά ό πονηρός ό εθόδορος έκανε πώς τούς σηματούσε κι' άνέλαβε την άποστήριξη των Μανιατών άνέναντί του...Μαιωρομαζώλη, κρατώντας τους στό στρατόπεδο.

Κάποτε, ένας άπό τούς ήμεροσημοτάτους ζωγράφους στην 'Αθήνα, είχε άνοίξει έκδοσι έργων του στον εΐλιανόσορο.

Τά έργα του ήσαν παράξενα καί άκα αληθινάτα λαγάνα, άπως τά χαρακτήρισε τότε ό κ. Στήφανος Σενιάκουλος.

Μιά μέρα πήγε γιά νά ιδή την έκδοσι, γιά την όποια όλα οι φρονιτόνοί των ήμεροσημων κατωκόπι ήσαν κάνει μεγάλο θόρυβο, καί ό κ. Νικ. Λάσκαρης.

—'Αμα τόν είδε ό ζωγράφος, έσπευσε νά τόν παρακαλή νά ου πύ τί, γωώμη του.

'Ο Λάσκαρης κίτταξε άπό δω, κίτταξε άπό κεί, δέν ήξερε τί νά πύ καί πώς νά τά χαρακτήρισθ.

—'Αξίωνα, σε μία κιάνα, είπε ένα δένδρο κωνογύλαρο, σαν τόν ούρανό.

—Μά υπάχον γυλάκια δένδρα ; είπε στό ζωγράφο.

—'Επει τό βλέπω έγώ, τού απάντησε έκείνος.

—Τότε νά πάτε σ.δ...όφθαλματριο! τού είπε ό Λάσκαρης.

Στάς Σέρρας υπάχθε ένα κιάλο έστ από ο, τό τού κ. Σάββα Λαγγαλή. Τό έστιατοριο αό ό έχι μία έπιγραφή μεγάλη, πού γράφει τά εξής :

—'Εθεί μου, φίλάκι με άπό τους...φίλους μου, γιατί άπό τους έχθρούς μου φυλάγεται μονάχος μου.

Νά συγκαταλήγονται, άραγε, στους φίλους τού κ. Λαγγαλή καί α...καλά α του, οι τραγοντες βερεσά ;...

Μιά φορά, κάποιος λόγος, καθηγορήν τις επαρχίες της 'Ελλάδος ως πληρεπείς καί άνοσηφρόνους, έλεγε μελομάνιος :

—Τό μόνον ύπεριτην μέρος της 'Ελλάδος ένν...αί 'Αθήνα. Καί τό χειρότερο μέρος των 'Αθωνών, ή πλάτια τού Σινάγματος...

—Ποιό μέρος της 'Αθήνας προτιμάς ; τόν ρώτησε τότε ό μακαρίτης Κονδουλάκης, μανιακός λάτρης πού Σινάγματος καί αθμεμονός θυμιάν τού Ζαχαράτου.

—Την 'Αλιώρα!... απάντησε ό λόγιος.

—'Ερχεσ δίπρη, τού είπε ό Κονδουλάκης. Σωβ...χρησίεται!

'Ο μακαρίτης Κ. Χρηστομάνος, ό άποός άνοσηφρόλοθε μεγαλεία καί πόνηρος γιά τόν έπαιτό του καί ό άποός πήγαινε καί παζάροσε έπιλα μεγάλης άξίας στη Βενετία, χωρίς νά έχη πέν άρα στην τούτη του, έτο άπόός καί μόνον γιά την εοχαιρίστη της στιγμής καί την ίδια του παζαρούοντας, γινόντουσαν γιά μία στιγμή δικά του, έλεγε κάποτε, μεσοστατεία καί μεσοσαρά :

—'Εξω όρα τή ; μαγειρίσιος.

—Γιατί τόσος ; τόν ρώτησαν.

—Νό, μά ή όποι...φείγη άπό την άπορησία μου, μά ή όποι εφχεται καί μά ή όποι μένε προσοφρόνως, άποου νάρθη ή νεά!...

Νά κι' ένα έπισόδιο, έντελειός άγνωστο, της 'Ελληνικής 'Επαναστάσεως, άνωσθ έν ως σήμερον άπό στόματος εις στόμα :

—'Όταν, σπό 1821, οι 'Ελληνες πολιορκούσαν την Τριπόλι, πολλοί Μανιάτες, έμειλωμένοι στην πύνα πού ήσαν οι Τσιτσάρα, πήγαιναν κρυφά τή νύχτα, κάτω άπό τό φρούριο, καί πάλιν λούσαν στους πολιορκουμένους τρόφιμα, σε τιμές άκρίβοτάτες. Κί' έτσι γίναν χρυσάφι.

'Ο Κολοκοτρώνης, άμα τό έμαθ' αυτό, μετακίνησε άπό έκείνο τό μέρος τούς Μανιάτες καί τούς έβαλε σ' άλλη θεία, ώστε νά μη μισούν τά έπισκοινούμεν ό τού Τούρκους.

Οι Μανιάτες παρανοήθησαν τότε στον άρχηγό τους, τόν Πετρόμπεη, κι' αυτός, μη ξέροντας τίποτε γιά τις νυκτερινές άγοραπωλήσεις, πήγε νά διαμαυρηθί στον Κολοκοτρώνη.

'Ο Κολοκοτρώνης τού έξηγησε τους λόγους... πού τόν άνάγκασαν νά μετακινήσει τούς Μανιάτες. Αυτό όμως τό θεώρησε έ Πετρόμπεης γιά προσβλιτικό, καί λίγο έλικρε νά τραβήξθ τή γατάκι του καί νά ρυξ ή πάνω στον Κολοκοτρώνη.

'Ο πονηρός όμως γέρος τού Μωρηά κρύφει την ψωραμία του, καθήσυχασε τόν Πετρόμπεη κι' έτσι έφαιγε έκείνος ίκανοποιημένος. 'Αλλά τούς Μανιάτες δέν τούς έστειλ' καί πάλι στην παλιά τους θεία. Συγγρόνος είχε άποφασίσει νά έκδιώπη 'όν

νά καλά μαζί τους. Της γιά το γαμπρός της :

—'Α, αυτό δέν τό ξερά... της είπε σοβαρά ό Ρασούλ Ντυθάλ.

'Εκείνη γέλασε.

—Σωτά... Έκανε. Κι' έπειτα δέν θρέθηκε άκόμη ό γαμπρός της... Κι' όστόσο γνώρωσα κάποιον χθές τό άπόγευμα πού μου άρεσε πάρα πολύ!...

'Ο Ρασούλ την κίτταξε βαθεία άκά μάτια κι' άνατριχίασε.

—Μιλάτε σοβαρά, δεσποίνις... τή ρώτησε.

—Πολύ σοβαρά!... τού απάντησε θαρραλέα ή "Αννα.

—Δέν μπορώ νά τό πιστέψω... —Μπορείτε.

'Ο Ρασούλ χλώμιασε.

—Δεσποίνις, φιθύρισε, είναι μεγάλη τιμή γιά μένα, μά έχω δώσει την καρδιά μου...

—'Αλήθειε ; σ' έναιε ή "Αννα. Καί την αγαπάτε ; —'Ω, παράφορα!

—Τά συγχαρητήριά μου... φιθύρισε ή "Αννα με μισόσθητη φωνή κι' έσκυψε τό κεφάλι της, γιά νά κρύψθ τά δάκρυά της.

'Ο Ρασούλ δέν μπόρεσε νά κρατήσθ περισσότερο αό ή την κωμωδία. Τά δάκρυα αούτης της νεάς είχαν προδώσει τό ελλικρινές αίσθημά της. Δειλά τότε, την έπιασε άπό τό χερι καί προχώρησαν λίγα θήματα. 'Η "Αννα έτρεμε άπό τή συγκίνησή της καί σε μία στιγμή, γύρισε τό κεφάλι της καί τόν ρώτησε :

—Είνε Γαλλίδα ; Είνε ξένη ; Πώς τή λένε, τή γυναίκα, στην όποια δώσατε την καρδιά σας ;

—'Αννί! της απάντησε ό Ρασούλ καί την έσφιξε άπότομα στην αγκαλιά του.

'Η "Αννα, λίγο έλικρε νά λιποθυμήσθ άπό τή εσφνική εύτυχία της. Καί δίχως δυνάμεις έγειρε στό στήθος του καί σ'ήριξε τό ξανθό κεφάλι της πάνω στην καρδιά του. ΠΩΛ ΛΑΚΟΥΡ